

Amerikan Siyonizmi ve Batılı Emperyalizmi; "bir ülkeye demokrasi, özgürlük ve insan hakları" götüreceğiz derken, artık herkesin aklına:

O bölgenin zorla işgal edileceği, masum insanların acımasızca öldürüleceği ve oradaki yeraltı ve yerüstü kaynaklarının sömürülüp talan edileceği hatıra gelmektedir.

İstanbul Kültür Üniversitesi Uluslar arası İlişkiler Bölümünden Gönenç Ünal'dı'nın "İnsan Haklarının Manipülasyonu" başlıklı makalesi, bazı yanlı ve yanlış yaklaşımlara rağmen bu konuda ilginç mesajlar içermektedir.

"İnsan hakları" kavramının, özellikle soğuk savaşın bitimiyle, uluslararası politikada en üst sıralarda yer almaya başladığı görülmektedir. Bu durumun gerçekleşmesinde Batılı devletlerin çabalarının büyük etkisi oldu. Ancak söz konusu devletler insan hakları olgusunu, yalnız siyasal ve kültürel yönden ele alırken, sosyal ve ekonomik boyutunu göz ardı ettiler. Bu tutum, Batılı devletlere, geri kalmış veya gelişmekte olan ülkelerin içişlerine karışma ve onları baskı altına alma imkânı verdi. Dünyadaki ekonomik ilişkilerdeki çarpıklık ve adaletsizliklerden kaynaklanan insan hakları ihlalleri ve bu ihlallerin ulusal ve uluslararası temelli nedenleri yok sayılırken; siyasal ve kültürel temelli ihlaller üzerinde özellikle ve ısrarla durulması dikkat çekicidir ve elbette art niyetlidir.. Malezyalı insan hakları aktivisti Chandra Muzaffer bu konuda şöyle demektedir:

Kuzeydeki (gelişmiş, merkez ülkeler kastediliyor, y.n.) zengin ve iktidar sahibi unsurlar, varolan dünya düzenindeki ayrıcalıklı konumlarını tehdit edecek olan ekonomik, toplumsal ve kültürel karşı çıkışların benimsenmesine engel olmayı ummaktadırlar. Zengin ve iktidar sahibi olanların istemediği, insan hakları mücadelesi olarak betimlenen bir ekonomik dönüşüm, bir insanlık onuru mücadelesidir. Öte yandan insan hakları mücadelesi sivil ve politik haklarla sınırlı tutulduğunda Güney'deki hükümetleri, ifade ve toplanma özgürlüklerini ihlal ettikleri gerekçesiyle yargılamak daha kolay olacaktır. Sonuç olarak Güney'deki hükümetler savunmada kalacaktır. Eğer mücadelenin merkezinde ekonomik haklar olursa global ekonomiyi yöneten Kuzeyin ayakları rahatlıkla kayabilir.

Konunun daha iyi anlaşılması için önce insan hakları olgusunun gelişimine bakmak yararlı olacaktır. (Temel insan haklarını ve evrensel hukuk kurallarını en güzel ve en mükemmel

şekilde tanzim eden İslamiyet'tir. Hz. Peygamberin Veda Hutbesi bunun en açık örneğidir. A.A.)

Ancak, insan haklarının kurumsal düzeyde ele alınması Amerikan Bağımsızlık Savaşına ve Fransız Devrimi'ne mal edilmektedir. O zamana kadar "insan hakları" kavramı dünyadaki pek çok ülkenin kamuoyunun ilgisini çekmemiştir. Bu olguyu dikkate değer bulan pek çok toplumda da söz konusu kavramın içi yeterince doldurulmuş değildi.

İlk olarak ABD'nin kuruluşu ve Fransız ihtilaliyle "İnsan Hakları Evrensel Beyannameleri" yayımlandı. Ancak bu beyannameler daha çok bölgesel bazda kaldı, uluslararası bir statüye kavuşamadı.

İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle başlayan uluslararası sistemin yeniden yapılandırılması sürecinde insan hakları olgusu yeniden gündeme geldi. Bu süreç sonucunda 1948'de Birleşmiş Milletler genel kurulunda İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi kabul edildi. BM'ye üye olan veya sonradan katılan tüm devletler bu belgenin altına imza attılar.

Bu belgeyi, onu tamamlayıcı nitelikte olan bir dizi uluslararası anlaşma ve sözleşme izledi. Bu anlaşma ve sözleşmelerle her bir insanın doğuştan getirdiği, devredilemez ve ihlal edilemez temel hak ve özgürlükler belirlendi ve onaylandı.

Bu yazıda, bu güne kadar üzerinde pek fazla durulmayan "insan hakları kavramının manipüle edilmesi" olgusu incelenecektir.

"İnsan Hakları", "demokratik katılım" gibi kavramlar, kutsal kavramlardır. Modern toplum ve siyaset yaşamında bunlardan vazgeçmek veya bunları ortadan kaldırmaya çalışmak kabul edilebilir eylemler değildir. Söz konusu kavramlar, her türlü ideoloji ve siyasal doktrinin üzerinde, kimsenin dokunmaya gücünün yetmeyeceği yerde olması gereken vazgeçilmez değerlerdir. Bu çalışmada da amaç, kesinlikle bu kavramları kötülemek değildir. Tam aksine insan hakları kavramının kötüye kullanılmasını, yozlaştırılmasını, içinin boşaltılmasını önlemektir. Bu çalışmanın nihai hedefi, insan hakları gibi kutsal bir kavramın, hak ettiği yüksek mertebeye çıkarılmasının ve Batılı emperyalist devletlerin güdümünden kurtarılmasının gerekliliğini ortaya koymaktır.

“İnsan hakları” olgusu son 200 yıldır Batılı egemen devletler tarafından sömürge amaçlarla kullanılmaktadır. Bu devletler, geri kalmış Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerini, ülkelerinde yaşanan kimi zaman gerçek kimi zaman sözde insan hakları ihlallerini bahane ederek kontrol altında tutmaya çalışmaktadırlar. Ancak bu manipülasyonun son 10 yılda daha da arttığını söylemek yanlış olmayacaktır. 90 öncesi Sovyet tehdidiyle kendini saklayan emperyalizm bugün, insan hakları, sivil toplumculuk gibi kavramları kullanarak ideolojik bakımdan kendisini haklılaştırmaktadır.

Batılı emperyalist devletler, bir eylemde bulunacaklarında artık insan hakları, demokrasi gibi kavramları eylemlerinin temeline yerleştirmektedirler. Şartlar buna yeterince müsait olmadığına da ya rasyonel gerçeği ya da bizzat bu kavramları kendi çıkarları doğrultusunda eğip bükmekte, yeniden şekillendirmektedirler.

ABD'nin Afganistan ve Irak harekâtları bunun en açık örneklerini vermektedir. ABD, Afganistan'ı bombalamak ve Orta Asya'ya yerleşmek hedefiyle yola çıktığında karşısında “ikna edilmesi” gereken bir dünya kamuoyu buldu. Dünya ülkelerine sunulan savaş gerekçeleri yeterince inandırıcı değildi. İşte o zaman yardıma insan hakları ve demokrasi kavramları yetişti. Yazılı ve görsel medya aracılığıyla dünya kamuoyu yoğun bir bombardımana tutuldu. Sürekli olarak Afganistan'ın ne kadar geri kalmış bir ülke olduğu, insan haklarının fütursuzca ihlal edildiği, anti-demokratik bir rejimin varlığı adeta insanların zihnine kazındı. Bu noktada ABD'nin müdahalesi artık “insancıl” bir amaç taşıyordu. ABD, Afganistan'a müdahale ederek bu ülkeye demokrasiyi, insan haklarını, medeniyeti getirecekti. Zavallı Afgan halkını Taliban zulmünden kurtaracak, dünyayı bu “barbarlar”dan temizleyecekti.

Oysaki Taliban rejimi kurulduğunda onu ilk tanıyan ülkelerden biri ABD'ydі. ABD, buradaki “din faşizmi”ne dayanan rejimin kurulmasında da doğrudan etkiliydi. Sovyet işgali sırasında ABD, Taliban'a silah ve istihbarat desteği sağlamıştı. Hatta 11 Eylül saldırısının sorumlusu Usame Bin Laden'in kimi adamlarını bizzat CIA eğitmişti.

Ancak bunların artık pek de bir önemi yoktu. “Dün dündür, bugün bugündür” felsefesini dünyada belki de en iyi uygulayan ülke olan ABD için artık eski dostlar, düşmandı. Savaşı meşru kılmamanın yolu da bölgeye demokrasi ve medeniyet getirme iddiasıydı.

Amerikan yönetiminin Irak politikası da pek farklı değildi. Uzun süre Irak'a saldırmak için

bahane arayan ABD, bu saldırısını da yine o bildik temellere oturttu: demokrasi ve insan hakları.

Orta Asya'dan sonra Ortadoğu'yu da yeniden şekillendirmeye çalışan ABD için artık Saddam Hüseyin'e ihtiyaç yoktu. Saddam gitmeli ve ABD'nin sömürge emelleri önündeki en büyük engel kalkmalıydı. Ancak bu yapılırken Amerika ve dünya kamuoyu ikna edilmeli, savaş haklı kılınmalıydı. İşte bunun için yozlaştırılmış insan hakları ve demokrasi kavramları imdada yetişti. Irak'taki baskıcı rejimin insanlık dışı eylemleri, medya aracılığıyla tüm dünyaya ifşa edildi. Eski defterler yeniden açıldı, daha önce görmezden gelinen Halepçe katliamı gibi insanlık dışı uygulamalar gündeme getirildi. Hâlbuki ABD, söz konusu katliam gerçekleştirildiğinde olayın üzerine gitmemişti. Bugün Irak'ta bulunan ve tüm insan ırkını tehdit ettiği ileri sürülen kimyasal ve biyolojik silahların teknolojisini Saddam'a bizzat ABD ve Avrupa ülkeleri vermişti. Hatta Saddam'ı yıllar önce iktidara taşıyan askeri darbeye de CIA, Saddam'a yardımcı olmuştu. 8 yıl süren İran-İrak Savaşı'nda da Saddam'ın en büyük müttefiki ABD'ydı. Oysa eski müttefik / dost, şimdi faşist diktatör / canavar olmuştu. Irak halkının özgürlüğü için, demokrasi için ve tüm insani değerler için bu adam yok edilmeliydi.

İnsan hakları manipülasyonunun kökleri geçmişe dayanmaktadır. Son 200 yılda bu kavramın değer kazanmasıyla Batılı güçler onu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmanın yollarını bulmuşlardır.

Dünyada insan hakları ihlalleri yaşanmayan tek bir ülke dahi yoktur. Her ülkede farklı şiddette de olsa insan hakları problemi vardır. Dolayısıyla her ülke bu silahı diğerine karşı kullanma imkânına sahiptir. Ancak burada belirleyici olan "güç'tür. Kim egemense, insan hakları manipülasyonu da onun hizmetindedir.

Konuyu tarihsel perspektifte incelediğimizde bu gerçeği rahatlıkla görüyoruz. Kendi tarihimiz, Türk-Osmanlı tarihi üzerinden inceleme yaptığımızda Batılı devletlerin Osmanlı devleti üzerindeki insan hakları baskısının; devletin iyice güçten düştüğü, Batılılar'a muhtaç hale geldiği, kendisini savunamaz duruma geldiği zamanlarda arttığını görüyoruz. 19. yüzyıl sonu 20. yüzyıl başlarından itibaren Türkiye-Batı ilişkilerinde insan hakları manipülasyonu çoğu kez belirleyici rol oynamıştır. Bununla ilgili pek çok örnek vardır:

1870'de siyasi birliğini tamamlayan İtalya, hızla sömürge arayışına başladı. Kendisine

en yakın ülke ve en kolay lokma Osmanlı yönetimindeki Trablusgarp'tı. İtalya 28 Eylül 1911 günü Osmanlı Devleti'ne bir ültimat vererek 24 saat içinde Trablusgarp'ı terk etmesini istedi. Gerekçesi şöyleydi:

Osmanlı subay ve memurları, Trablusgarp'ta insan haklarını ihlal ediyor, başta İtalyanlar olmak üzere tüm yabancılara ve yerel halka kötü muamele ediyorlar. İtalya hükümeti bu duruma çözüm bulmak için duruma müdahale edecek ve Trablusgarp'ı askeri işgal altına alacaktır.

İşgal için kullanılan yöntemin oldukça tanıdık olduğunu itiraf etmemiz gerek. Ancak bu "insani!" operasyona Libya halkı 20 yıl direndi. İtalyanlar ise insan haklarını koruma bahanesiyle işgal ettikleri Libya'da yerli halka karşı akıl almaz bir vahşet uyguladılar. Su kuyuları dinamittendi veya kumla dolduruldu, köyler ateşe verildi, köylüler topraklarından sürüldü ve toplama kamplarında açlığa mahkûm edildi, Mısır-Libya sınırına 200 kilometrelik dikenli teller döşenerek direnişçilerle aileleri Libya'ya hapsedildi.

Batıların insan hakları manipülasyonu bununla sınırlı değildi. 1918'de Anadolu'yu hiç bir hak, hukuk tanımadan işgal eden itilaf devletleri gerekçe olarak "barbar Türklerin Rumları katlettiğini" ve amaçlarının bölgede insan haklarını korumak olduğunu söylüyorlardı. 17 Ocak 1917'de bir araya gelen ABD, İngiltere, Fransa ve İtalya, işgal amaçlarını açıklarken Türkiye için şunları söylüyorlardı:

Uygar dünya bilmelidir ki, Müttefiklerin savaş amaçları, her şeyden önce ve zorunlu olarak Türklerin kanlı yönetimine düşmüş halkların kurtarılmasını içerir.

Dönemin İngiliz Başbakanı Lloyd George da 1919'da şunları söylemektedir:

Türkler ulus olmak bir yana bir sürüdür. Devlet kurmalarının ihtimali bile yoktur. Yağmacı bir topluluk olan Türkler, bir insanlık kanseri, kötü yönettikleri toprakların etine işlemiş bir yaradır.

Yine Lloyd George 1938'de yayınlanan anılarında şöyle demektedir:

Saldırgan olmaktan başka hiç bir niteliği bulunmayan bir kavim olan Türkler, ellerinde bulundurdukları toprakları, dünyayı iyiliğe kavuşmaktan yoksun kılacak kadar kötü idare ederlerse; Avrupalı milletler, perişan edilen bu alanlara uygarlığı yeniden getirme hakkına, hatta ödevine sahiptirler. Bu hak ve ödev, Kuzey Amerika ormanları ve ovaları hakkında Kızılderililerin iddialarına karşılık, Amerika'yı kuranların davranışlarını meşru kılmıştı."

Görüldüğü gibi Lloyd George Anadolu'nun işgalini kendince son derece meşru bir temele oturtmuştur. Amaç kesinlikle emperyalist emellerin tatmin edilmesi değildir. Sadece Anadolu'ya medeniyet getirmek, insan haklarını korumak istenmektedir. Amaç tıpkı Kızılderilileri olduğu gibi "barbar", "kan dökücü","vahşi" Türkleri yola getirmek ve bir insanlık ayıbına son vermektir!

Türkiye'nin Güneydoğusu'nda yaşanan Kürt sorununa da emperyalist Batı'nın bakışı farklı değildir. Onlar sürekli "kendimiz için bir şey istiyorsak namerdiz" demekte, yalnızca "insanlık" adına çalışmaktadırlar.

Oysa gerçek her fırsatta kendini göstermektedir. Cumhuriyet tarihi boyunca Batılı güçler güneydoğu'daki Kürt nüfusu kendi çıkarları doğrultusunda kullanma çabasında olmuşlardır. Bugün de bu çabalarını fütursuzca devam ettirmekte, emperyalizmin tunç yasası olan "böl-yönet" politikasını uygulamaya çalışmaktadırlar. Ülkemizde kimi çevrelerce "paranoya" diye nitelenen bu gerçek, geçmişten günümüze Cumhuriyet Türkiye'siyle Batı arasındaki uluslararası ilişkilerde belirleyici unsur olmuştur.

1925 yılında Bağdat'taki Fransız yüksek komiserliği Paris'e gönderdiği gizli raporda Güneydoğu'daki oyunları açıkça ortaya koymaktadır:

Kürdistan dağları yabancıların kışkırtması ve desteğiyle ayaklandı. Bu bölgede ortaya çıkan olaylar, İngilizlerin uğradıkları yenilgiden sora hiç affetmedikleri Mustafa Kemal'e ve Ankara'daki meclise karşı yürüttükleri siyasetin bir parçasıdır.

ABD'nin İstanbul Yüksek Komiseri Amiral Bristol ise Washington'a gönderdiği 20 Şubat 1922 tarihli raporunda şunları yazmaktadır:

...Şimdi Kürdistan, Mezopotamya'nın ünlü petrol yatakları nedeniyle yabancı entrikalar başladığı için kuşkusuz ciddi sorunlar yaratabilecektir, İngilizler, herhalde Kürdistan'ı denetim altına almak için Kürtleri, Türklere karşı kullanmak isteyecektir.

Görüldüğü gibi Türkiye'yi bölme çabaları çok eskilere dayanmaktadır. O zaman da Kürtler üzerinden oynanan emperyalist oyunlar insan hakları temeline dayandırılmaya çalışılıyordu. Bugün de kimi çevrelerce, Güneydoğu'daki insan hakları ihlallerini önlemek için Türkiye'ye askeri müdahale yapılması talebi dile getirilmektedir. Örneğin Şubat 1999'da ABD Temsilciler Meclisinde bir konuşma yapan California senatörü Brad Sherman şunları söylemiştir:

Bugün Kürdistan'da (güneydoğuyu kastediyor), Kosova'dan daha çok insan öldürülmektedir... Umarım ABD, Kürtlerin korunması için daha açık ve katı bir tutum izler... Türkiye'deki Kürtler'in korunması için ABD, askeri güç kullanarak devreye girmelidir.

Batı geçmişte Kürt isyancıları desteklerken tıpkı bugün PKK 'yi desteklerken yaptığı gibi insan haklarını öne sürüyordu. Hâlbuki gerçek niyet kimi zaman açıkça ortaya çıkmaktaydı.

İngiltere Büyükelçiliği Müsteşarı Holer, 27 Ağustos 1919 günü Londra'ya gönderdiği gizli raporda gerçeği itiraf etmektedir:

Kürt sorununa verdiğimiz önem Mezopotamya bakımındandır. Kürtler'in durumları beni hiç ilgilendirmez.

3. Enternasyonalin yayın organı olan International Press gazetesinin 5 Ağustos 1930 tarihli, İngiltere'nin Kürt politikasını ele alan yazısı da sanki bugün için yazılmış gibidir:

Eğer bugün İngiliz bilginleri dünya tarihinde önce Kürtlere karşı adalet sağlanması gerektiğinden ve gerçek Kürdistan'ın kurulmasına yardımın zorunlu olduğundan dem vuruyorlarsa, doğrusu bu adaletin fazlasıyla "kan" ve "petrol" koktuğunu söylemek gerekir."

ABD ve Avrupa ülkeleri yıllarca PKK terörünü desteklemişlerdir. Kimi zaman kapalı kapılar ardında kimi zaman ise açıkça işbirliği için bir araya gelmişlerdir. Bugün hemen her AB ülkesinde PKK büroları bulunmaktadır. AB bunları yaparken sürekli insan hakları, demokrasi, fikir özgürlüğü gibi kavramların arkasına sığınmıştır.

Avrupa Parlamentosu kararlarında ve siyasi parti ve sivil toplum örgütlerinin Kürt sorunuyla ilgili raporlarında da PKK'ya açıkça destek verilmektedir. Örneğin Alman Yeşiller Partisi'nin Alman Doğu Enstitüsü, Tehlike Altındaki Halklar derneği, Uluslararası Af örgütü gibi kuruluşlara hazırlattığı bir raporda Türk Hükümeti'nin PKK'yı muhatap kabul ederek barış masasına oturması gerektiği, PKK'nın silahlı mücadelesinin kaçınılmaz olduğu, PKK'nın tüm Kürtleri temsil ettiği ve pek çok konuda son derece "esnek" ve "hoşgörülü" davrandığı belirtilmekte; sorunun çözümü için atılması gereken temel adımın da güneydoğu'daki yerleşim yerlerinin isimlerinin Kürtçeleştirilmesi ve Türkiye'nin 25-30 eyalete bölünmesi gerektiği tavsiye edilmektedir!

Alman Sosyalist Partisi'nin hazırlattığı raporda da yine PKK terör örgütü için olumlu ifadeler bulunmakta ve Güneydoğu'nun özerkleşmesi gerektiği, tıpkı Kuzey Irak'taki gibi bir yapılanmanın kurulması gerektiği ileri sürülmektedir.

Avrupa Parlamentosu'nun aldığı kararda da TBMM'nin Güneydoğuyu temsil etmediği ısrarla vurgulanmaktadır.

Bu konudaki rapor ve değerlendirmelerin hepsinde Türk Devleti'nin sözde insan hakları ihlalleri sert bir şekilde eleştirilmekte oysa PKK'nın terör eylemlerine hiç değinilmemekte, PKK'nın bir terör örgütü olduğu kesinlikle belirtilmemektedir.

Dönemin Almanya Dışişleri Bakanı Hans Dietrich Genscher 1992'de yaptığı bir açıklamada

"Biz Yugoslavya'da yeni bir model oluşturduk, Türkler de Kürtlerle benzer bir model üzerinde anlaşmalıdır" derken, Almanya eski Başbakanı Helmut Schmidt

2001'de yaptığı bir açıklamada: "Sevr anlaşmasının imzalanmasına karşın Türkiye'nin bölünmemesi bir hatadır" diyerek gerçek niyetlerini açıklamıştır.

Görüldüğü gibi Avrupa ülkeleri soruna çıkar hesaplarıyla yaklaşmaktadır. PKK'nin insanlık dışı uygulamaları yok sayılmakta, PKK terör örgütü her fırsatta özgürlük için savaşı demokratik bir yapılanma olarak sunulmaktadır.

İnsan hakları adı altında Batı, teröre kucak açmaktadır.

Oysa bir terör örgütünün insan haklarına bağlı olması düşünülemez. PKK da kendine ait internet sitelerindeki yorum ve haber yazılarında sürekli olarak insan hakları ve demokrasi gibi kavramlara yer vermektedir. Hâlbuki bu durum bir ironiyi de beraberinde getirmektedir. Şiddet üzerine kurulu olan ve varlığını cinayet ve katliamlar üzerine oturtan bir örgütlenmenin insan haklarından bahsetmesi komiktir. Bunun için PKK'nın önce kendi kendisini inkâr etmesi gerekir. Hem köy basıp insanları öldürmek, çay bahçelerine bomba yerleştirmek hem de insan hakları savunuculuğu yapmak oldukça gariptir. Ve bu tutum öncelikle "insan hakları" kavramına zarar vermektedir. İnsan hakları kavramının terör örgütleri tarafından sloganlaştırılarak kullanılması, bu kavramı yozlaştırıcı bir etkide bulunmaktadır. Bu kullanımla söz konusu kavram kutsallığını ve vazgeçilmezliğini kaybetmekte, teröristlerin elinde oyuncak olan bir "hilkat garibesi"ne dönüştürülmüştür.

İşte hem PKK gibi terörist örgütlenmeleri hem de Batı'daki destekçileri, bu kavramları kendi çıkarları için kullanarak insan haklarının bizzat altını oymaktadır. Gerçek anlamlarından uzaklaştırılan bu kavramlar artık şiddet, zorbalık, vahşet ve emperyalizmin birer aracı haline gelmektedirler.

İslam'ın ortaya koyduğu insan hakları kavramını ilk istismara kalkışan Batılılar olduğu gibi bu kavramı yozlaştıranlar da yine onlardır. Artık insan hakları alınıp satılabilen, gerektiğinde şantaj aracı olarak kullanılabilen bir olgudur. Buna en iyi örneği romancı Demir Özlü "Sürgünde On Yıl" kitabında vermektedir.

1982 yılında beş Avrupa ülkesi; Fransa, Danimarka, İsveç, Norveç ve Hollanda Türkiye'yi insan haklarını çiğnediği için İnsan Hakları Mahkemesi'ne (Lahey Adalet Divanı) şikâyet ederler.

Yazar Osman ERAYDIN
04 Aralık 2007

1985 yılına gelindiğindeyse bu devletler şikâyetlerini geri alırlar. Peki, 3 yılda ne değişmiştir? Türkiye'deki insan hakları ihlalleri son mu bulmuştur da bu devletler şikâyetlerini geri almıştır? Demir Özlü bu durumun nedenini şöyle açıklar:

Avrupa'da, Türkiye'yi şikâyet etmiş olan bu beş devletin büyük ihaleler alarak şikâyetlerini geri aldıkları duyuldu. İsveç'in ünlü şirketi Asea da İstanbul'daki tramvay projesi ihalesini almıştı. İsveç hükümeti, kamuoyuna, öteki dört devlet şikâyetlerini geri alınca kendisinin de geri almak zorunda kaldığını duyurdu. Oysa şikâyetin geri alınmasında başı çeken İsveç'ti.

Açıkça görüldüğü gibi insan hakları, devreye para ve ekonomik ilişkiler girince önemini kaybetmektedir. Para, insani değerlerin, maalesef, üzerinde yer almaktadır.

İnsan haklarını temel uluslararası politika kriterleri arasına koyduklarını söyleyen Batılılar, nedense bu kriterleri tek taraflı uygulamaktadır. İngiltere veya Fransa, aynı konuda (örneğin idam) Türkiye'ye baskı yaparken, ABD'ye sesini çıkaramamaktadır. O halde açıkça ortadadır ki uluslararası ilişkilerde temel kıstas hala kimin daha güçlü olduğudur. Ekonomik, siyasal ve askeri gücü olan, ahlaki yönden olmasa da uluslararası ilişkilerde her zaman haklıdır.

Ancak Batının insan hakları konusundaki çifte standartlı tutumu insanlarda bu kavrama duyulan güvenin sarsılmasına neden olmaktadır. Batı'nın samimiyetsizliği, yine doğrudan insan haklarına zarar vermektedir. ABD ve AB'nin bu konudaki ikiyezli tutumunu örneklerle kanıtlamak oldukça yerinde olacaktır. Batılılar, geri kalmış ülkelerdeki siyasal ve toplumsal yapılanmaları yeterince demokratik bulmamakta ve eleştirmektedirler. Aslında bunda pek de haksız sayılmazlar. Türkiye gibi pek çok ülkede düşünce ve ifade özgürlüğü üzerinde anlamsız kısıtlamalar bulunmaktadır. Ancak yine de bu durum Batı'nın ikiyezli tutumunu gözden kaçıracağımız anlamına gelmemelidir.

Görülüyor ki Avrupalılar, kendi sömürü sistemleri konusunda çok hassaslar. Siyasal ve toplumsal yapılarına zarar verecek en küçük bir eylem, düşünce düzeyinde bile olsa, tahammül göstermiyorlar; ancak Türkiye gibi emperyalist çıkarlarının hedefi konumundaki ülkelerde sistem karşıtlığını, illegal boyutta olsa bile, açıkça teşvik ediyorlar. Hatırlanacağı gibi Türkiye'de 1993'te DEP, Anayasa Mahkemesi kararıyla kapatılmıştı. Avrupa bu karar karşısında ayağa kalkmış, temel insan haklarından ifade ve örgütlenme özgürlüklerinin ihlal edildiğini ileri sürmüştü. Hâlbuki DEP içinde PKK'ya sempatiyle bakan geniş bir grup vardı. Nitekim kimi DEP'liler örneğin Tuzla'da dört askeri okul öğrencisinin yaşamını kaybetmesiyle sonuçlanan bombalı terör eylemini "savaş halinde bunlar normaldir" diye değerlendirmiş, kimi

Yazar Osman ERAYDIN
04 Aralık 2007

partililer de PKK terör eylemlerini "milli kurtuluş mücadelesi" olarak nitelendirmişti. Ancak Batı, bunlara rağmen parti kapatmanın demokrasilerde yeri olmadığını ısrarla vurguladı ve Batı medyası Türk yargısını yerden yere vurdu.

2002 yılında, bu sefer İspanya'da Heri Batasuna partisi, terör örgütü ETA'ya destek verdiği iddiasıyla İspanya Anayasa Mahkemesi tarafından kapatıldı. Karardaki temel dayanak Heri Batasuna'nın ETA'nın eylemlerini açıkça kınamaması ve partinin genel merkezinde ETA'ya ait bir videokasetin bulunmasıydı. Temel gerekçe yalnızca buydu. Ancak bu gerçek İspanyol yargısı için yeterliydi.

Adı sürekli PKK ile anılan DEP, Türkiye'de kapatıldığında ayağa kalkan Avrupa bu sefer suskun kaldı. Yalnızca bir kaç İngiliz gazetesinde Batasuna için "kapatılmasa daha iyi olurdu" türü son derece hoşgörülü yorumlar yapıldı. Ancak karara tepki bu kadarla kaldı. Hiç kimse, bunu, temel özgürlüklerden olan ifade ve örgütlenme özgürlüğünün ihlali olduğunu iddia etmedi. Türkiye'ye karşı "astan" kesilen, PKK terörünü insan hakları maskesiyle koruyup kollayan Avrupa Parlamentosu da bu "kurtların sessizliği"ne dahil oldu. Sadece iki gün sonra AP, sözcüsü aracılığıyla bir açıklama yaptı: "Söz konusu sorun İspanya'nın iç işidir. AP, İspanyol yargısının kararına saygı duymaktadır!"

Batı, Türkiye gibi ülkelerdeki pek çok olayı kendi çıkarları doğrultusunda İnsan hakları ihlali diye yorumlarken, kendisi, toplumsal düzenini korumak için inanılmaz kurallar koymaktadır. Örneğin Belçika'da devlete karşı suç işlemiş hükümlüler, tek kişilik hücrelere yatırılır. Bütün eşyaları her gün hücrelerinden dışarıya alınır ve tekrar yerleştirilir. Hücre, geceleri sürekli aydınlatılır. İngiltere'de bu tür hükümlü ve tutuklular, cezalarını bitirene kadar 15 günde bir başka cezaevlerine nakledilirler. Fransa Basın Kanunu'na göre Fransız siyasi sisteminin temellerini sarsmak ve kamu düzenini tahrip etmek maksadıyla eleştiride bulunmak yasaktır. Avusturya'da tapu dairesinden telefon idaresine kadar bütün devlet kuruluşlarının, sistem karşıtı olarak gördükleri partilere hizmet vermeme yetkisi vardır. Almanya'da eski hükümlüler herhangi bir yasadışı eylemde bulunmasalar bile "tekrarlama ihtimali" şüphesi uyandığında gözaltına alınabilirler.

Görüldüğü gibi Batı, kendi sistemini korurken son derece kıskanç, sert ve acımasızdır. Ancak geri kalmış ülkelerdeki düzen karşıtlarını sürekli desteklemekte; faaliyetlerine, terör faaliyetleri başta olmak üzere, insan hakları, demokrasi, düşünce özgürlüğü şemsiyesi altında yardımcı olmaktadır.

Yazar Osman ERAYDIN
04 Aralık 2007

Hintli aydın Vinay Lal'e göre; İnsan hakları tartışması, Batı emperyalizminin en gelişmiş halidir. O, Batı'nın en son maskeli balosudur.

Bir entellektüele bunu söyleten, Batı'nın, insan hakları kavramının içini boşatması ve sonra yeniden, ama bu sefer kendi çıkarlarıyla, doldurmasıdır.

Örneğin Batı dünyası uzun süre Yugoslavya'da yaşanan iç savaşa sessiz kalmıştı. Bölgeye insani yardımda bulunmakta bile yetersiz kalmıştı. Ancak bir süre sonra şartlar değişti. ABD ve NATO Balkanlar üzerinde yeni bir askeri doktrin geliştirdi. ABD başkanının ulusal güvenlik danışmanı A. Lake'in önderliğinde yeni bir plan oluşturuldu. Artık Balkanlar'a yerleşmek gerekiyordu. Bir anda, o zamana kadar sırtı sıvazlanan Slobodan Miloseviç canavar haline gelmiş (tıpkı Saddam gibi) ve Yugoslavya'nın, Kosova'daki faaliyetleri yüzünden bombalanmasına (tıpkı Irak gibi) karar verilmişti. Yüz binlerce insan öldükten sonra böyle bir kararın verilmesi kimine garip ve anlamsız gelmişti ancak konuyla ilgilenenler için bu sözde insani müdahalenin gerekçesi aşikârdı: egemenlik ve daha geniş egemenlik...

Ancak Batı'nın insani yardımı yalnızca Yugoslavya'daki sivilleri bombalamakla sınırlı kaldı! Yugoslavya üzerine oynanan oyunlar yıllar sonra ortaya çıktı. Amacın insani yardım olmadığı ortaya çıktığında iş işten geçmişti. Katil kim, kurban kim belirsiz hale gelmişti. Bu arada Kosovalı mülteciler bölge ülkelerine göç etmişlerdi fakat hala barınacak yerleri yoktu. Bölgedeki fakir ülkeler kendi imkânlarınca on binlerce insana bakmaya çalıştılar. Avrupa ve ABD ise mültecileri ülkelerine kabul etmekte çok direndi. Örneğin İngiltere yalnızca 1000 kişilik bir mülteci grubunu büyük uluslararası baskılar sonucu zorlukla ülkesine almayı kabul etmişti. Batı'nın insani değerleri bir kez daha iflas etmişti.²⁵ [\[1\]](#)

[\[1\]](#) Jeopolitik / Temmuz 2007